

1.

Xe buýt tiến vào con đường lát xi măng với hai bên là những ruộng lúa xanh mướt trải dài. Chúng làm tôi bất chợt nhớ về những ngày còn bé, tôi và Hồng Đức vẫn hay đi bắt cua mỗi khi mùa gặt kết thúc. Mang ra chợ bán cũng được mấy đồng, chúng tôi thường lấy để mua kem mút hoặc kẹo mạch nha. Đường như đến tận bây giờ, mấy chuyện liên quan đến Hồng Đức vẫn là quá sức chịu đựng với tôi.

Tôi thôi không nhìn ra cửa sổ nữa, lấy từ ba lô gói bim bim và giật tung lớp bao bì khiến một ít khoai tây chiên rơi xuống ghế ngồi. Tôi nhặt lên cho vào miệng, vừa nhai rộp rộp, vừa đảo mắt nhìn quanh xe. Bỗng một cuộc đối thoại thu hút sự chú ý của tôi, của hai người trông có vẻ giống mẹ con, ngồi ở dãy bên cạnh, dưới tôi một hàng ghế.

- Lớp có bao nhiêu đứa?

Người mẹ hỏi.

- Ba mươi lăm ạ.

- Có nhiều đứa ở huyện không?

- Gần một nửa là ở huyện ạ.

- Sơn Động có ai nữa không?

- Không ạ.

Chất giọng trong trẻo của người con gái khiến tôi muốn quay lại nhìn cô cho rõ. Một gương mặt có thể gọi là xinh xắn. Với nước da trắng, đôi mắt cụp xuống vẻ ngoan hiền, cùng hàng lông mày nâu nhạt uốn cong như hai mảnh trăng non. Tôi đoán cô chỉ trạc tuổi mình, thậm chí nhỏ hơn.

- Mấy đứa dưới huyện chắc ở kí túc xá hết chứ hả?

- Vâng ạ.

Tôi cứ nghĩ mãi xem họ đang nói về việc gì. Và rồi tôi chợt nhớ ra hôm nay là ngày đăng kí nhập học cho những học sinh đỗ vào trường Chuyên của Tỉnh. Trường trên thành phố nên những ai ở huyện xa sẽ được học nội trú và ở trong kí túc xá. Có lẽ cô gái này là học sinh khóa mới của trường Chuyên và vừa đi nhập học về chăng?

- Những lớp chuyên khác cũng có ba lăm đứa thôi à?

Nghe câu hỏi của người mẹ, tôi biết suy đoán đó là hoàn toàn chính xác. Nhưng cô học chuyên gì nhỉ? Về ngoài ấy khiến tôi nghĩ cô thuộc lớp chuyên xã hội, kiểu như Văn Sử Địa hoặc Ngoại Ngữ. Tôi tiếp tục vênh tai lên nghe câu chuyện chẳng liên quan đến mình.

- Chắc thế ạ.

- Chuyên Toán chắc toàn con trai chứ? Có bao nhiêu đứa con gái?

- Cả con là mười ạ.

Tôi ngạc nhiên, quay hẳn người lại để nhìn cô. Lần này ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Tôi lúng túng quay lên, nhìn vô định về phía trước.

Trượt cấp ba. Đó là cảm giác giống như tối hôm trước bạn vẫn còn nằm ngủ trên giường với chăn ấm đệm êm, nhưng sáng hôm sau mở mắt ra, bạn đột nhiên phát hiện mình đang đứng giữa một hoang đảo chẳng có ma toi nào sống cả. Bạn sẽ bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Và đến khi hiểu ra rồi, bạn sẽ tuyệt vọng đến mức chỉ muốn chết đi cho xong chuyện.

Là một học sinh giỏi nhiều năm liền, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải trải qua cảm giác khốn khổ đó. Suốt bốn năm tôi luôn được chọn vào đội tuyển Ngữ Văn của trường và lần nào đi thi cũng đạt giải. Thế nhưng trong kì thi trung học phổ thông, tôi chỉ đạt bốn điểm môn Văn.

Sau khi biết kết quả, việc giao tiếp, hoặc thậm chí chỉ cần nhìn thấy người khác thôi cũng khiến tôi thấy khó ở. Hầu hết thời gian tôi ở trong phòng và chơi điện tử. Tôi chơi ngày đêm không biết chán, chỉ ngừng khi cần ăn, tắm và ngủ.

Tôi cho rằng mình sẽ mãi sống như thế cho đến một buổi tối, bố đột nhiên triệu tập tôi xuống nói chuyện vào giờ ăn cơm. Trong vài phút kể từ lúc ngồi xuống mâm cơm, tôi chỉ cố nhồi nhét thức ăn thật nhanh để mau chóng chui vào phòng ngủ trở lại.

- Làm cái gì mà ăn như chết đói thế?

Giọng nói nghiêm khắc của bố đột ngột vang lên khiến tôi dừng hẳn động tác lùa cơm vào miệng. Khi thấy thằng con đã bớt điên, bố tiếp tục:

- Gần một tháng ở lì trong phòng như thế đã đủ chưa?

Câu hỏi của bố làm tôi thoáng ngẩn ngơ, thấy mơ màng như vừa bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài.

Đã gần một tháng rồi cơ á? Đối với tôi kí ức về ngày công bố điểm thi vẫn còn mới nguyên như vừa hôm qua. Vậy mà bố lại bảo đã gần một tháng rồi. Cảm giác như thể thời gian của tôi bị đánh cắp, hoặc có ai đó đã cướp lấy thân thể tôi, sử dụng nó mà tôi không hề hay biết.

- Con định như thế nào?

Bố hỏi với giọng đều đều không nghe ra được cảm xúc. Tôi hiểu rằng bố muốn biết tôi định làm gì trong thời gian tới, sau khi đã trượt kì thi vào cấp ba. Đầu óc tôi trống rỗng. Một tháng vừa qua, bất chấp tôi đã đổ toàn bộ thời gian vào trò chơi điện tử như một cuộc đầu tư không hồi vốn, thỉnh thoảng vài suy nghĩ về tương lai vẫn tìm được cách trôi lên. Nó len lỏi vào óc khi tôi chập chờn chìm vào giấc ngủ, khi tôi đứng dưới vòi sen để tắm và cả khi tôi ăn cơm. Mỗi lần như thế tôi lại thấy nhức hết đầu.

Tôi vẫn chưa muốn tưởng tượng được mình sẽ làm gì khi không đi học văn hóa. Có thể tôi sẽ đăng kí vào một trường đào tạo nghề, hoặc mấy trường tư thục dành cho học sinh dốt, hoặc trực tiếp xin làm công nhân một nhà máy nào đó trong thành phố. Dù là cái nào thì cũng khiến tôi chán nản.

Bố mẹ im lặng, hướng ánh nhìn chăm chú về phía tôi. Một lát sau bố thở dài. Có lẽ bố đã quá mệt mỏi để tỏ ra gắt gỏng.

- Mai đóng gói đồ đạc, rồi về Sơn Động đi.

Tôi ngẩng đầu khỏi bát cơm đang ăn dở, tròn mắt nhìn bố. Tôi tưởng như bố nói nhầm hoặc đang bàn luận về một chủ đề nào đó không hề liên quan đến tôi.

- Về Sơn Động sống với bác Minh một thời gian, phụ việc vườn tược cho bác. Chứ cả ngày chơi điện tử như thế có lúc hóa điên.

Kìm xuống cơn giận dữ, tôi cố giữ bình tĩnh để nghĩ xem “bác Minh” là ai. Thế nhưng trong bộ nhớ của tôi, thông tin về nhân vật này hoàn toàn trắng xóa.

- Bác Minh là ai ạ? Họ hàng nhà mình hả bố?

- Ừ. Họ hàng xa rồi. Chắc con chưa nghe đâu. Ông nội của mình với ông ngoại bác Minh là hai anh em ruột.

Chỉ cần nghe bố nói vậy là tôi hiểu về mức độ gần gũi huyết thống giữa tôi và ông bác này.

- Xa như thế mà mình ở nhờ có ngại không hả bố?

- Không sao. Bác Minh bảo bố cho con xuống sống cùng bác một thời gian đấy.

Giờ thì tôi không chỉ cảm thấy ông “bác Minh” này xa lạ, mà còn cực kì khó hiểu.

- Sao lại thế ạ?

- Hôm trước bố gọi điện cho bác để tham khảo ý kiến xem nên định hướng chuyện tương lai của con thế nào. Bác bảo nếu được thì cho con về sống với bác, phụ việc một thời gian rồi lúc đó quyết định vẫn chưa muộn.

Câu chuyện này đi quá xa rồi. Thật vô lí khi một người đàn ông xa lạ bỗng từ đâu xuất hiện và được bố trao cho cái quyền “định hướng tương lai” của tôi. Theo những gì bố nói, rồi đây tôi sẽ phải về sống ở vùng quê heo lánh ấy chỉ vì người đàn ông đó muốn như vậy. Đây là một việc hoàn toàn không thể chấp nhận được.

- Bác Minh đấy là ai ạ?

Tôi cúi mặt nhìn bát cơm đã vơi một nửa, hỏi lại với vẻ khó chịu.

- Bố chẳng vừa bảo còn gì? Là họ hàng của nhà mình.

- Ý con bác Minh đấy là ai mà có quyền định hướng chuyện tương lai của con.

Tôi vừa dứt lời, bố liền đập bàn một cái rầm. Bố nói mà như rít qua cổ họng:

- Bố cấm con ăn nói như thế. Học hành không nên hồn thì tối thiểu phải biết nói chuyện với người lớn.

Gương mặt tôi chằm chằm nóng lên. Bầu không khí nặng nề bao trùm cả mâm cơm. Giống như rất nhiều bữa ăn khác ở nhà tôi. Luôn có một quả bom hẹn giờ được vùi dưới đáy nồi cơm, chỉ rình có ai khê chạm vào là bùng nổ. Dù vậy, chỉ cần có mẹ tôi ở đó, viễn cảnh tận thế ấy hầu như sẽ không bao giờ xảy ra.

Mẹ từ tốn cắt ngang cơn giận dữ của hai bố con tôi:

- Hôm trước, bố mẹ gọi cho bác Minh để kể về trường hợp của con.

Ngay khi giọng mẹ vừa vang lên, ngọn lửa đang bốc lên đỉnh đầu tôi lập tức dịu đi phần nào. Trong những tháng ôn thi vào cấp ba, mẹ là người đã nấu đủ thứ đồ ăn bồi bổ để tôi có sức khỏe học hành và không ngừng động viên tôi. Vậy mà đến cuối cùng, tôi lại tặng mẹ cái kết quả đáng xấu hổ là trượt hết tất cả các nguyện vọng. Tôi biết mình đã mắc đại tội với mẹ. Vậy mà mẹ vẫn như thế, cứ nhẹ nhàng và ân cần với tôi:

- Bác Minh đang cần người phụ giúp việc đồng ruộng. Nhân tiện con đang không có việc gì nên bố mẹ bảo cho con về. Các anh chị trong họ trước cũng có mấy người về sống cùng với bác rồi đấy. Anh Khánh với chị Ly. Con nhớ không? Hồi bé vẫn chơi với nhau đấy?

- Nhớ ạ. Anh Khánh vừa mở ga-ra sửa xe ô tô. Còn chị Ly học Mĩ thuật ở Hàn Quốc.

- Ủ. Cũng nhờ sống cùng bác Minh, bác định hướng cho mà nên người đấy.

Ông bác này có cái gì mà bố mẹ cứ như thiếu điều muốn xưng lên làm thánh nhỉ?

- Lát nữa lên sắp xếp đồ đạc, chiều mai mẹ đưa ra bến xe. Có xe đi thẳng từ thành phố về huyện Sơn Động. Ngồi tầm hai tiếng hơn là đến nơi thôi.

Cuộc đối thoại ấy, sau đó đã đưa tôi lên chuyến xe buýt khởi hành từ thành phố Bắc Giang về thị trấn An Châu, huyện Sơn Động.

Tôi mãi suy nghĩ miên man, chẳng biết đã đi được bao lâu. Khi tới một vùng đất mà hai bên chỉ thấy núi đồi và những hàng cây gối lên nhau trải dài tới vô tận, người phụ xe đi tới, lay nhẹ vai tôi và hỏi:

- Sắp đến Sơn Động rồi đấy. Cháu về đâu?

- Thôn Ngà, xã An Lạc ạ.

- Nhà ở đó hay là về quê chơi?

- Về quê chơi ạ.

Tôi trả lời qua loa, mắt vẫn dán vào khung cảnh ngoài cửa kính.

- Thế đã gọi người ra đón chưa? Xe chỉ dừng ở thị trấn An Châu thôi. Về An Lạc lại mất thêm hơn chục cây số nữa đấy.

- Dạ, có người nhà cháu đón ạ.

Trước đó mẹ đã dặn tôi, rằng cứ xuống đứng bên xe thị trấn An Châu sẽ thấy ông bác Minh đứng đợi sẵn ở đó.

Chẳng mấy chốc tấm biển “Huyện Sơn Động kính chào quý khách” đã hiện ra trước mắt. Nhìn những dãy núi và hàng dặm dài cây cỏ mọc um tùm, tôi bỗng thấy hoang mang. Tôi có dự cảm không mấy tốt đẹp về những tháng ngày trước mắt. Tôi sẽ làm gì ở nơi rừng rú này nhỉ?

Đi thêm quãng nữa là tới thị trấn An Châu. Dù là trung tâm huyện Sơn Động nhưng phương tiện giao thông di chuyển không nhiều. Tôi nhận ra, nơi đây gần như không có nhà cao tầng hay những trung tâm thương mại lớn như ở thành phố.